

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Davida Hipšra v právní věci navrhovatele: **Ing. C. F.**, zastoupen JUDr. Petrem Balcarem, advokátem se sídlem Panská 6, Praha 1, proti odpůrci: **Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2014, č. j. 50 A 4/2013 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou kasační stížností se navrhovatel Ing. C. F. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2014, č. j. 50 A 4/2013 – 55, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl návrh, kterým se navrhovatel domáhal zrušení opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Středočeského kraje ze dne 19. 12. 2011, č. 4-20/2011/ZK, v části, jíž se stanovuje „Nadregionální biokoridor K 59“. Ve věci rozhodoval znovu poté, co byl jeho předchozí rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 7 A 03/2013 - 30. Krajský soud v novém rozsudku zopakoval argumentaci provedenou Nejvyšším správním soudem a uzavřel, že s ohledem na učiněné závěry je nutno návrh zamítnout. Krajský soud především vyšel ze závěru Nejvyššího správního soudu, že případná pochybení při přijímání plánu systému ekologické stability je nutno posuzovat jak při schvalování zásad územního rozvoje (dále jen „ZÚR“), tak při

jejich následném soudním přezkumu. Neshledal však důvodným jediný návrhový bod, že daný biokoridor nebyl stanoven po dohodě s navrhovatelem, jak vyžaduje ust. § 59 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), čímž mělo dojít k porušení ust. § 40 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Krajský soud vyšel ze závěru Nejvyššího správního soudu, že ust. § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ukládá povinnost postupovat v dohodě s vlastníkem pozemku až ve vztahu k samotné realizaci konkrétních kroků. Souhlas tedy není vyžadován již ve fázi vymezování systému ekologické stability, tedy při pořizování plánu systému ekologické stability, popřípadě při schvalování ZÚR. K vymezení Nadregionálního biokoridoru K 59 proto nebylo potřeba souhlasu navrhovatele.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal navrhovatel jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem, s odkazem na následující pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu: *„Případná pochybení při přijímání plánu systému ekologické stability je potřeba považovat za porušení zákonem stanoveného postupu pro přijímání ZÚR. Zákonnost procesu přijímání plánu systému ekologické stability je proto nutno posuzovat jak při schvalování ZÚR, tak při jejich následném soudním přezkumu.“* Ve zbytku kasační stížnosti, jakož i v jejím doplnění ze dne 3. 3. 2014 stěžovatel namítl, že jeho pozemku se daný biokoridor bezprostředně dotýká, a mělo být proto jednáno na základě dohody s ním ve smyslu ust. § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Jelikož tak odpůrce neučinil, došlo k porušení ust. § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odpůrce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost v dané věci, vážil Nejvyšší správní soud nejprve její přípustnost z hlediska ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na

pokračování

případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. I tyto výjimky je nutno vnímat v kontextu citovaného ustanovení, tedy tak, že námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že – zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu – řešena být nemohla. Pokud by se ovšem mimo tyto výjimky připustil stav, že v opakovaných kasačních stížnostech účastníci mohou měnit jejich rozsah a důvody mimo rámec předchozího závazného právního názoru či pokynu, zákaz opakovaného projednání věci kasačním soudem by se tím popřel. Citované ustanovení tedy limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným. Obdobně je třeba nahlížet na námitky, které účastník řízení ve své první kasační stížnosti neuplatnil, ačkoliv je uplatnit mohl. (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Námitky, které již byly předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu v řízení o předchozí kasační stížnosti, a námitky, které nebyly v předchozí kasační stížnosti uplatněny, ačkoliv uplatněny být mohly, je tedy nutno považovat za nepřípustné (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2010, č. j. 2 As 67/2010-105, nebo ze dne 6. 8. 2012, č. j. 2 As 40/2012 - 36).

Výše uvedené se týká veškerých námitek směřujících proti závěru, že ust. § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ukládá povinnost postupovat v dohodě s vlastníkem pozemku až ve vztahu k samotné realizaci konkrétních kroků; souhlas není vyžadován již ve fázi vymezování systému ekologické stability, tedy při pořizování plánu systému ekologické stability, popřípadě při schvalování ZÚR. Tento závěr vyslovil Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku v této věci a podrobně jej odůvodnil. Brojí-li stěžovatel v převážné části kasační stížnosti proti tomuto závěru, snaží se o opětovné posouzení otázky, která již byla Nejvyšším správním soudem jednou posouzena. Jelikož se nejedná o žádnou z výjimek připouštěných zákonem nebo shora citovanou judikaturou, jedná se o námitky nepřípustné dle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Za jedinou přípustnou kasační námitku tak lze považovat pouze tvrzení stěžovatele, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel konkrétně poukázal na následující pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 7 As 3/2013 - 30: *„Případná pochybení při přijímání plánu systému ekologické stability je potřeba považovat za porušení zákonem stanoveného postupu pro přijímání ZÚR. Zákonost procesu přijímání plánu systému ekologické stability je proto nutno posuzovat jak při schvalování ZÚR, tak při jejich následném soudním přezkumu.“*

Stěžovatel na uvedený právní názor pouze obecně odkázal a nespecifikoval, který konkrétní závěr krajského soudu je s tímto právním názorem v rozporu. Nejvyšší správní soud proto mohl taktéž pouze v obecné rovině posoudit, zda byl citovaný právní názor krajským soudem respektován.

Krajský soud v napadeném rozsudku zopakoval argumentaci Nejvyššího správního soudu a plně z ní následně také vycházel. Na rozdíl od svého předchozího rozsudku v této věci již vzal za východisko právní názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem, že při soudním přezkumu ZÚR je nutno posuzovat také zákonnost procesu přijímání plánu systému ekologické stability. Proto také přistoupil k posouzení zákonnosti tohoto procesu a shledal, že k namítanému porušení ust. § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny v tomto procesu nedošlo (citované ustanovení ukládá povinnost postupovat v dohodě s vlastníkem pozemku až ve vztahu k samotné realizaci konkrétních kroků; souhlas není vyžadován již ve fázi vymezování systému ekologické stability, tedy při pořizování plánu systému ekologické stability, popřípadě při schvalování ZÚR). Tento závěr také učinil plně v souladu se závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 7 AOs 3/2013 - 30. Námitka nerespektování závazného právního názoru je tedy nedůvodná.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému odpůrci pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu